

Internetové kráľovstvo

Kde bolo, tam bolo, v jednom domčeku, v malom mestečku žila obyčajná rodinka. Maminka, ocko, dcéra Stela a brat Peťo. Obidvaja chodili do rovnakej školy. Stelku prestali baviť hračky, kamarátky a dokonca aj zvieratká, ktoré mali doma. Všetok svoj voľný čas venovala mobilu, tabletu a počítaču. Dokonca začala byť na nich taká závislá, len čo prišla zo školy, už mala mobil v ruke až do večera, kým nešla spať. Rodičia z nej boli veľmi prekvapení. Hrávala na mobile hry a bola pripojená stále na internete.

Jedného dňa začali rodičom chodiť upomienky, nedoplatky z hier, ktoré Stelka každý deň na mobile hrávala. Celý internet ju zmanipuloval a dostala sa do ťažkých komplikácií. Nevedela si pomôcť. Kamarátky ju volali hrať sa von, ale ona nechcela, lebo internetový a mobilný svet bol pre ňu všetkým. Bála sa, že keby išla vonku, zmeškala by nové hry.

Postupom času Stela stratila nielen všetky kamarátky, ale aj svojich najbližších a to maminku, ocka, svojho bračeka. Celé dni bola zatvorená v izbe a s nikým sa nerozprávala. Darmo jej rozprávali, že ju veľmi ľúbia, ako im veľmi chýba jej úsmev, pohladenie, rozprávanie.

Jedného dňa prišla do izby maminka a v zlosti vyriekla slová: „ Keď nás už nepotrebuješ, tak choď tam, kde Ti je lepšie! “

Neprešla ani sekunda a Stelky nebolo, ako keby sa pod zem prepadla. Márne maminka volala, márne nariekala, ľutovala, čo povedala, Stelka sa už neozvala. Prešli dni, týždne, mesiace, ale Stelka neprišla.

Zatiaľ, čo doma všetci plakali a márne hľadali stratenú Stelku, ona si žila v ozajstnom internetovom kráľovstve plnom mobilov, tabletov, počítačov a notebookov, v ktorom vládla internetová kráľovná. Bola veľmi múdra, miesto vlasov mala farebné kábliky, ktoré prijímali signál z celého sveta. Každý deň hovorila: „ Čím častejšie budeš pripojená na internete a čo najviac hier si zahráš, tým tvoj život bude krajší, bohatší a nikdy neskončí. “

A tak Stelka len hrala, hrala a hrala, až kým prestala úplne rozprávať, hlad a únava ju premohla a ona zaspala.

Sníval sa jej krásny sen, v ktorom mohla behať po lúke plnej kvetov so svojimi kamarátkami. Počula smiech svojho bračeka, cítila lásku a pohladenie svojich rodičov, ale niekde v diaľke ju prenasledoval hlas: „ Nie, Stelke, ty tam už nepatíš, tvoj život je oveľa krajší a bohatší, môžeš ísť kamkoľvek chceš, dozvedieť sa všetko, čo len chceš, pri mne ti bude najlepšie. “

Nikto nevie, ako dlho Stelka spala. Braček Peťko sa rozhodol, že ju pôjde hľadať a neprestane, kým ju nenájde. Surfoval po internete, skypoval so všetkými ľuďmi z celého sveta, pýtal sa, či nevideli jeho sestričku, ale márne, nikto ju nevidel.

Internetová kráľovná videla, že braček Peťko hľadá svoju sestričku a preto sa rozhodla, že si aj jeho stiahne k sebe. Napísala mu mail a čakala na odpoveď.

Peťko odpísal: „ Veľmi sa na Teba teším, moja kráľovná. “

Kráľovná ho privítala, poukazovala mu celé internetové kráľovstvo a povedala:

„ Všetko odteraz patrí tebe, len túto miestnosť nemôžeš nikdy otvoriť! “

Peťko kvôli tomu nemohol spávať a stále premýšľal, čo tam asi môže byť. Vymyslel, ako sa tam dostať. Nenápadne, keď internetová kráľovná oddychovala, odstrihol jej jeden káblový vlas, ona tuho zaspala a Peťko otvoril dvere. Nechcel veriť vlastným očiam. Na posteli ležala jeho milovaná sestrička!

Začal kričať: „ Stelka, Stelka moja, vstávaj, to som ja, tvoj braček, veľmi dlho som Ťa hľadal, chýbala si nám! “

Ale sestrička ležala a ani sa nepohla. Zobral ju do náručia a silno ju objímal a bozkával. Stelka začala najprv hýbať prstami, otvorila očka, až nakoniec dokázala stáť na vlastných nohách. Plakala a prosila svojho bračeka: „Nenechávaj ma tu, zober ma, prosím Ťa, so sebou, chcem ísť domov.“

Využili čas, kým kráľovná spala, obstrihali jej všetky kábliky na hlave, tým ju odpojili od celého sveta.

Doma ich čakali obidvaja rodičia, ktorí boli veľmi smutní a nešťastní. Keď začuli hlas svojich detí, nezmohli sa ani na slovo. Po líkach sa im kotúľali slzy šťastia. Svoje deti držali v náručí a keby mohli, tak ich už nikdy nepustia.

Stelka so slzami v očiach povedala: „Odpustite mi, prosím vás, že som vás nepočúvala. Mobil, internet, počítač boli pre mňa na prvom mieste. Kvôli nim som stratila nielen kamarátky, ale v prvom rade vás, moju rodinu, bez ktorej by môj život nemal zmysel. Všetky tie hry sú síce úžasné, môžete sa vďaka nim dostať kamkoľvek chcete, na internete sa dozviete všetko, ale pochopila som, že to je len dočasné. Keď som sa dohrala a odpojila sa od internetu, pocítila som smútok a samotu. Už viem, že láska a rodina je to najcennejšie a najvzácnejšie, čo môže človek mať.“

Maminka s ockom sa na seba pozreli a povedali: „Nikdy sme Ťa neprestali ľúbiť a ani neprestaneme. Ani Teba, ani Peťka.“

Celá rodinka žila ešte veľmi dlho, hoci využívali mobilné a internetové služby, ale všetko s mierou. Na prvom mieste tam vládla láska, úcta a porozumenie.

Kto vie, možno žijú až dodnes!

Radka Zemančíková

Hnúšť'a, ZŠ J. F. Rimavského, 6. B